

Korán kel. Megengedi a vizet, csorog, zubog a kádba – erre ébredsz fel. Köcsögözöl, zsörtölődsz, de kellett neked tömbházlakás, együttélés, ilyesmik, vállald a következményeit, a te bajod. Akkor is, amikor sétáltatni viszi a kutyát – visszhangzik a lépcsőházban a boldog vakkantás. Ezzel nem is lenne bajod. Emberünk erélyesen rá szól a kutyusra, hogy hallgasson. Na, azzal van a baj.

Dzsimi és a macskaszar

A szomszéd kertesház-as-verziója talán még rosszabb – annak egyfolytában ugat a kutyája a láncon vagy kukorékol a kakasa nap- és évszaktól függetlenül, mondjuk egy napsütéses nyári délelőttön.

Felbőg a bárány, mekeg a kecske is, bónusznak, sőt **a disznószag is átszivárog a kerítés felett.**
Már délelőtt, persze.

Egyszerre a meggyújtott nedves falevél-halom bódító és csípős illatával, amitől taknyod-nyálad-könnyed egygyé válik, csak győzzed nyelni. Hiába vagy ideges a kakasra, mert ráadásul Zámbo Jimmy szűrődik a rádióból („**Egyszer megjavulok éééén**”), s elfog a

rettegés, mielőtt bármit tennél. Inkább ne, most ne, baj lesz belőle – mondod magadban, s visszateszed a vasvillát a kerítésed mellé. Oda, ahol bogokban áll a macskaszar. Pedig neked nincs is macskád.

Gyümölcsfáid vannak, szilva, alma. Ami átlóg a szomszédhoz, attól nagyjából búcsút vehetsz, az már az ő pálinkájának vadítja meg az ízét. Ami pedig átlóg hozzád (körte), azzal mi is van? Azzal az van, hogy ősz lévén, a szomszéd felvetette az ötletet, hogy mi lenne, szomszéd, ugyanbiza, ha csinálnál te egy kiskaput ide a kerítésre? Azért, hogy ő tudjon átjönni és összeszedni a lehullott körtéjét.

Mert az a helyzet, hogy kell(ene) neki. Pálinkába, persze. Kiskapu nuku, van az elég az életben és a törvényekben, de megengeded, hogy néha hátrajöjjön a viharvert raffianeccével, felszedni a körtét a fűből. Előtte gondosan beletaposod,

beletöröd a sárba a körtéket.

Szomszéd ebédel. A blokkban. Nem klasszikus az ebéd, hanem reggeli- vagy vacsoraszerű. Erre abból jössz rá, hogy a szalonnabőrös, hagymahéjas, tojáshéjas, kenyérmorzsás és -karéjos vászonabrosz tartalma „tisztá véletlenül”, de **mindig a frissen teregetett ruháidra kerül.**

Persze, érted te, hogy falun a tyúkok között működik ez a történet, a láncos kutya is odakap a szalonnabőrért, de a szocializmus által épített és tökélyre fejlesztett blokkban az együttélésnél ez valahogy másképp tevődik fel. Gondolod te.

Ő másképp. „Nem vagyunk egyformák, szomszéd.” – jegyzi meg, miután vitatkozol egyet vele a blokkgyűlésben arról, hogy a liftajtót milyen erősséggel szokta becsapni ő is, valamint a taknyos gyermeke, aki tizenhét életéve minden pimaszságával vigyorog a pofádba, köszönni nem tud, de rendszeresen a sövénybe pisil.

Végigcaplat gumicsizmával a lépcsőkön. Sőt, az ajtó mellett tárolja, ő hadd ne szagolja bent a sajátját. Ott tartja a szemetet is, hetente viszi le, addig hadd szállják a legyek. Szagolja más is.

Lehallaccodik s főlhallaccodik

Vigyázz a csendre és a tisztaságra – hirdeti a lépcsőházi kislakát, ami a liftajtón maradt a nyolcvanas évekből (akkoriban még lehetett kapni jó ragasztókat és minőségi papírt), de mire gondoljunk, amikor szomszédunk nótát dünnyögve-nyögdicsélve, a korlátba kapaszkodva araszol hazafele kora délután, s **a világ legtermészetesebb módján pöccinti az égő csikket a lábtörlődre?**

Két nap után idegesen kopog az ajtódon, rosszálló arckifejezéssel mondja, hogy pihenni szeretne, mert sokat „dógozik”, hajt a családért. „Szomszéd, ejszenn hallám nem kéne a zenét úgy eresztetni, ember, me lehallaccodik s fölhallaccodik..!” Meg kell érteni, na, együttélési normák, mert hanem „blokkfelelős, lakóbizoccság, milícia”.

„Mija..? Mi van..?” – köhög át a fojtó füstön és a kerítésen, amikor meg mered kérdezni, hogy tudna-e találni valami más módszert a kerti növényhulladéktól való megszabadulásra. A jelek szerint nem, s ha a krumplihéj nem az égő levelek tetejére kerül, akkor ott van a ház mögötti kispatak, nyelt el az egy egész báránybelet is húsvét előtt, mit neki a pityókahéj! A lényeg, hogy van, amit enni.

Esteledik, este akar lenni...

Szomszéd este névnapozik. Harsány nevetés, dőngetés, itt egy egész brigád a fejed fölött, lehallatszanak a bakasztorik, megelevenedik előtted a negyven évvel ezelőtti legénylakás nemi élete a korszak sajátosságaival. Zenét felnyomod, erre fent csend. Majd intézkedés, klasszikus: addig üti a csavarhúzóval a fűtőtestet, amíg lehalkítod.

S onnan tudod, hogy eszik, hogy az állandó röhögés halk duruzsolásba csap át. Hiába, ügyesen kispórolták az állami falból a hangszigetelőt, szomszéd erről irgalmatlanul nem vesz tudomást, olyankor pedig főleg nem, amikor összezördül az asszonnyal. Olyankor „inggagyahámlik”, néha tányér repül ki az ablakon.

A kertesházak típusnál ilyenkor a kutya ismét ugatni kezd, a kakas kukorékolni, másznál át a kerítésen rendet rakni, **de az évtizedek óta le van rozsdás-szögesdrótozva**, a miheztartás végett. Maradsz az átkozódással, szomszéd pedig azzal, hogy „A nyakadot es minnyá elvágom!”. Aztán valahogy rátelepszik az esti csend a szelíd, nyugodt, békés tájra.

Reggel szembemész vele, másnapos, vérmes szemek mosolyognak rád. „Egészség, szomszéd, hogy vagyunk, hogy vagyunk?” Félrenézel, köpnél, de nem bírsz.

„Megvagyunk.” – mondod.

„Köcsög.” – gondolod.